

Zasvěcení (18.12.2014)

Tohle téma ve mně leží už dlouho, jen jsem nevěděla přesně, jak ho odemknout. Klíč mi poskytla mimoděk až jedna věta z článku, který Alex uveřejnila v úterý na Zvířetníku. Píše v něm o náhodném nález pomalovaných lebek pod kostelem ve Křtinách už v 19. století a uvádí: „Otvor zakryli a časem se na objev zapomnělo.“

Napadlo mě nejspíš nesmyslně, co když se na objev nezapomnělo? Co když prostě jen někdo nestál o to, aby se nález příliš zveřejňoval? Někdo, kdo o lebkách věděl něco víc a chtěl to něco z nějakého důvodu uchránit. A když ne tady ve Křtinách, tak se to bezpochyby stávalo jinde a jinde. Některé znalosti přetrvávají jen proto, že o ně pečují zasvěcení lidé a že je stráží. A nejen znalosti, ale i kultura, civilizace jako taková.

A to je právě ten oslí můstek, který jsem nejspíš potřebovala, abych si sama pro sebe jasně zformulovala myšlenku, že my všichni jsme vlastně zasvěcení. Každý člověk ve své době a na svém místě přejímá od svých předků dané kulturní tradice a měl by je zcela přirozeně udržovat a předávat dál.

Mezi takové tradice v Evropě například patří vánoční stromy a trhy na náměstích, i zpívání

koled a stavění jesliček. Nebo jako je v Česku tradicí Ježíšek. Je dobře, že si tu (zatím?) dokážeme tyto tradice udržet, a za velkou chybu považuji to, že v některých státech ustupují tlaku lidí, kteří vyznávají jinou víru a kteří považují křesťanské tradice za její urážku. Měli by naši víru či tradice respektovat, stejně jako my respektujeme ty jejich.

Ale... je tomu opravdu tak? Asi každému jsou známy četné spory o hidžáby a ještě přísnější tradiční součásti oděvu muslimských dívek a žen. V mnoha zemích Evropy platí zákazy jejich nošení a někteří muslimové to považují za diskriminaci. Na druhou stranu ale nepovažují za diskriminaci, když ve svých zemích nutí návštěvníky z jiných zemí, aby ctili a respektovali jejich muslimské tradice.

Myslím, že my Evropané jsme obecně benevolentnější a na ulici respektujeme dost různorodou jinakost. Ale v úřadech, obchodech i ve školách by návštěvníky i přistěhovalci z jiných zemí rozhodně měly být respektovány naše zvyklosti a tradice.

A na předvánočních náměstích také. My všichni jsme vyrostli v určité kultuře a jsme její nositelé, jsme zasvěcení. A my všichni bychom se proto měli snažit, aby i děti našich dětí měly možnost ve své zemi svobodně rozsvítit vánoční stromeček nebo postavit jesličky nejen v tajnosti u sebe doma, ale i na návších a náměstích našich obcí a měst.

Každá kultura dokáže přežít jen tehdy, když opravdu žije.

{fshare}